

Oprava drslavické tvrze dokázala rozdělit vesnici

Zdeněk Švejda se svojí ženou doufají, že do Drslavic se jednou bude jezdit právě kvůli zachráněné historické památce

Když se kácí les, padají třísky. Když se opravuje gotická tvrz, hroučí se bohužel i mezilidské vztahy. Ale všechno přece něco stojí.

A oprava drslavické tvrze, jejíž existence je písemně doložena ve 14. století, stojí a bude stát ještě mnoho desítek milionů, než se splní to, o čem sní její současný majitel. Zdeněk Švejda se svojí ženou Věrou doufají, že jednou se bude do Drslavic, obce, jež čítá sedm desítek obyvatel, jezdit především kvůli zachráněné historické památce. Pokud se jí ovšem zachránit podaří. Nejsou to totiž jen peníze, které postup prací mohou zpomalit, ba dokonce zastavit.

Kvůli tátovi chce syn opravu dokončit

„Děda se v tvrzi narodil, tady pod tímhle oknem,“ ukazuje nám místo počátku života svého předka vnuk Zdeněk. „a kvůli tátovi bych chtěl opravu tvrze dokončit,“ dodává syn dnes již zesnulého poválečného vojenského pilota. „Táta nejdřív nevěřil, že se do rekonstrukce vůbec pustíme. Když nás viděl první rok, jak denně vyvážíme s manželkou hromady odpadu, který sem lidé navozili, nenechal nás v tom. Dokud mu síly stačily, tak nám pomáhal. Už kvůli němu to chci dokázat,“ říká dnes již bývalý pilot, který podle svých slov včas armádu opustil. Bez perspektivy se totiž žít nedá.

Budíž tentokrát slyšena druhá strana

Zhruba před měsícem navštívila Drslavice expediční redakční dvojka Listů Prachaticka, aby i z této obce přinesla na naše stránky svědectví o životě, který její obyvatelé zde naplňují. Pochopitelně nemohli redaktoři minout tvrz a její opravu. Bohužel, a za to se jejímu majiteli omlouváme, jsme nedali slovo jemu. To, co jsme totiž slyšeli od některých obyvatel

a představitelů obce, nijak v jeho prospěch nehovořilo.

Vypravili jsme se do Drslavic tedy ještě jednou, a to začátkem minulého týdne, v době, kdy se na obecním úřadě měla za pár dní uskutečnit veřejná schůze. Jejím hlavním programem byla tvrz a rekonstrukční práce s ní související, stejně jako důsledky, jež rozsáhlá oprava s sebou nese. O průběhu čtvrtletního jednání však později.

Slepice macešky zkrátka nerespektují

U tvrze se potkáváme se starší paní, která se sklání nad záhonkem rozkvetlých macešek. Pečuje o ně, i když nejsou na jejím pozemku. „Lítají v tom slepice, tak to musím vždycky opravit,“ říká nám s troškou lítosti v hlase. Inu, nikdo není rád, když mu někdo kazí jeho práci, ale vesnice je vesnice.

Bereme s sebou fotoaparát a necháváme se pozvat na procházku jinak malebnou obcí, jak zaznělo v článku z expedice. Tehdy byl jako původce všeho zlého označen právě majitel tvrze, který nerespektuje veřejné prostranství a skládá si materiál a stavební suť tak, jak ho napadne.

Kolem stavby není příliš k hnutí

Hned u tvrze v trávě stojí dřevěná kůlna, u ní jsou složena prkna. Majitelem pan Švejda není. Vše podle katastrální mapy stojí na pozemku podřídníků. Tohle je vaše dříví, pane Švejda, ptáme se o kousek dál u hranice polen na kraji návsi. „Ne, není. Když jsem žádal majitele dříví, aby ho přenesl o kousek dál, aby k tvrzi mohly zajíždět vozy s materiálem, odpověděl tím, že ještě naopak další dříví přistavil,“ uvádí Zdeněk Švejda.

Je pravdou, že kolem tvrze je složený stavební materiál, že zde nacházíme stovky prkna, která se do vnitřních prostor po úpravách znovu vrátí, že před tvrzí leží panelové díly, jež jsou nezbytné

pro práci jeřábu, že kolem tvrze je dočasně lešení, aby se mohly zpevnit železnými traverzami praskající stěny tvrze. Každý stavebník však potvrdí, že toto vše je nutné a pouze dočasné využití pozemků kolem stavby. Samozřejmě při zachování podmínek daných oficiálním řízením. Zda jsou dodržovány, posoudí během několika dnů stavební odbor MÚ v Prachaticích při stavebním státním dozoru.

Co je za chalupou, zajímá jen souseda

Na návsi stojí chalupa majitele z Prahy. Máme štěstí, zastihli jsme pana Váchala i s rodinou v okamžiku návratu domů. Vlevo těsně u vrat do jeho dvora mu soused složil hromadu prken a trámů. Svou výškou přesahuje složený materiál chalupářův plot. U ní ještě domorodec odstavil evidentně nepojízdný vrak. Proč nakonec ne, když to není před jeho chalupou. Co je za ni, ho piece nemusí zajímat.

Pokračujeme dál k požární zbrojnici. V prostoru před ní, avšak více než deset metrů a bokem, má pan Švejda složené palety cihel. Za nimi v trávě jakýsi zemědělský stroj, betonové roury. A proč si cihly neodvezl majitel tvrze blíž ke stavbě či na svůj pozemek? „Tohle je pozemek podřídníků, ne obce, a navíc obec se nepostarala o sjízdnost silnic v zimě a řidič, který cihly v zimě přivezl, odmítl se s autem šplhat po neupravené cestě,“ vysvětluje Zdeněk Švejda. Později slyšíme od starostky, jak je drahé silnice udržovat, když vlastně všechny jsou obecní, tedy z obecní kasy se také hraje údržba všech jedenácti kilometrů místních cest.

Co je moje, nemusí nikoho zajímat

Z veřejně přístupného místa děláme i další záběry, jež příliš k malebnosti obce a na podporu dobrých sousedských vztahů nejsou. Potkáváme se s ženou, která již odškrtala ve svém kalendáři více než osm desítek let. „Já se na tu tvrz pořád koukám, jak mu to jde. A bude mít ještě i ten druhý štít?“ ptá se paní Kúsová, po chalupě zcela jinak, našeho průvodce. „To víte, teta, že jo,“ odpovídá.

Dát vše do souladu, by nešlo tak rychle

Obloukem se vracíme k tvrzi. U další rekreační chalupy se zastavujeme na kus řeči s Pražákem, který sem jezdí také za odpočinkem. Jeho nejvíc trápí rozbité místní komunikace. Je ochoten i finančně přispět na opravu. Tvrz si fotografuje, aby měl doklad o tom, jak to kdysi

„Věci z očí do očí se řeší snáz,“ řekla na úvod veřejné schůze starostka Růžena Mauricová. Někdy se ale řádně v úřadovně obce zablesklo. Snad se vzduch pročistil.

vypadalo. Věří v úspěšné dokončení opravy.

Scházíme dolů do prostoru pod tvrzí. Fotíme několik kůlen a další zastavené prostranství. Podle katastrální mapy by v daných místech však nic být nemělo. Později v rozhovoru s pracovníkem stavebního odboru MÚ Prachatic se dovídáme, že kdyby teď chtěli všichni z Drslavic dát do souladu vše s předpisy a stavebním zákonem, nedělal by odbor nic jiného než to. A možná ještě neúspěšně.

Míst, kde je složen různý materiál, je v obci skutečně dost. Jen někde by měl visáček se jménem Zdeněka Švejdy. Jiná místa by nesla jména dalších obyvatel obce.

Na schůzi padala i ostrá slova

Je čtvrtek, krátce po sedmé hodině není v úřadovně obce téměř k hnutí. Zaplnila se občany, kteří vyslyšeli pozvání starostky Růženy Mauricové na veřejnou schůzi. Hlavními body programu je ze strany pana Švejdy a potažmo stavební firmy provádějící práce zamezení průchodnosti a průjezdnosti cest kolem tvrze a složené cihly u zbrojnice. Ze vzrušené debaty, při které padají i ostrá slova a obvinění, vyplývá, že hlavním viníkem je majitel tvrze. Padne i návrh na zastavení prací na tvrzi. „Prosím vás, nechte mě to opravit,“ žádá Zdeněk Švejda, který se snaží najít argumenty na obhajobu své činnosti i tím, že poukazuje na to, co jiní také dělají na veřejném prostranství. Příliš neúspěšně. I když argument, že tak to bylo vždycky, ještě před tím než začal opravovat, by však těžko prošel. Na přímou otázku, kdy odstraní lešení, není schopen říct konkrétní datum. Starostka musí místy uklidňovat debatu slovy, aby se k sobě lidé chovali slušně. Hádavá schůze nebere konce. Alespoň se vztahy

vyjasní. Je to jako boufka. A po bouřce bývá obyčejně jasno.

Jasněji je již pár minut po skončení schůze. Jak se později totiž na místě samém společně se starostkou a majitelem tvrze přesvědčujeme, průchozí zůstává cesta i při tom, když je do ní postavené lešení. Nikdo z obyvatel Drslavic nemůže nakonec tvrdit, že by se kvůli lešení nedostal autem ke své chalupě, neboť existuje řada dalších přístupů. Mimochodem, cesta kolem tvrze není jako cesta oficiálně zaznamenaná v mapách, i když se po ní chodí desítky let. Ani spodní cesta pod tvrzí nakonec nikomu nechybí tak, aby nemohl vyčkat ukončení stavebních prací. I manžel starostky uznává, že ke svému seníku také může s traktorem zajet. Zdeněk Švejda znovu opakuje před Růženu Mauricovou, že lešení zmizí hned poté, co se ukončí zabezpečovací práce na stěnách tvrze. A to by mělo být snad do několika dnů. Před zbrojnicí se nám dostává slibu, že i pro cihly se najde jiné stanoviště.

Nejsou všichni občané Drslavic stejní. S mnohými se dá jistě mluvit. Měli by to tedy zkusit z obou stran tá-

bora. Jisté náznaky ke smíření zazněly i na schůzi.

Každý ví, co nedělá právě košer

Nechceme a ani nebudeme ve sporu místních obyvatel a stavitele soudci. Jak zaznělo na schůzi, za všechno může mimo jiné Schwarzenberg, neboť tím, že některé pozemky jsou ve vlastnictví podřídníků, vznikají značné problémy pro povolování staveb a úprav čehokoliv. A tak se mnohdy najde schůdnější řešení, a sice udělat to načerno. Každý, i pan Švejda, stejně jako ostatní obyvatelé této jinak malebné obce, ví, co dělá a co z toho není právě košer. Že oprava stavby oblepené kolem dokola dalšími nemovitostmi se neobejde bez skřipání zubů, je nabitelné.

Jen na závěr bych něco připomněla. A sice staré české přísloví o vlastním prahu. Dovolte však ještě poznámku. Není nad to, když se dokáží lidé domluvit. Jediné totiž lidé k tomu mají uzpůsobena ústa. Snad najdou k sobě cestu i dnes dva téměř nepřátelské tábory, které rozdělila v jedné malé vsi oprava historické památky.

Alena PANCEROVÁ

„Věřte tomu, že jsem to musel tak udělat,“ říká chvílemi zoufalý majitel tvrze. Foto Jana AMORTOVÁ

Mnozí obyvatelé se odvolávají na to, že zvyk je zvyk, a tak bude i napotád.